

KLIMATY

Nr 128/7 sierpnia 2011 ISSN 2080-0010

XIX niedziela zwykła

ŚW. ANNY

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

1 Krl 19,9a.11-13

Gdy Eliasz przybył do Bożej góry Horeb, wszedł do pewnej groty, gdzie przenocował. Wtedy Pan skierował do niego słowo i przemówił: Wyjdź, aby stanąć na górze wobec Pana! A oto Pan przechodził. Gwałtowna wichura rozwalająca góry i druzgocąca skały [szła] przed Panem; ale Pan nie był w wichurze. A po wichurze - trzęsienie ziemi: Pan nie był w trzęsieniu ziemi. Po trzęsieniu ziemi powstał ogień: Pan nie był w ogniu. A po tym ogniu - szmer łagodnego powiewu. Kiedy tylko Eliasz go usłyszał, zasłoniwszy twarz płaszczem, wyszedł i stanął przy wejściu do groty.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 85,9ab-14

Refren:

Okaż swą łaskę i daj nam zbawienie

Będę słuchał tego, co mówi Pan Bóg: oto ogłasza pokój ludowi i świętym swoim.

Zaprawdę bliskie jest Jego zbawienie dla tych, którzy Mu cześć oddają, i chwała zamieszka w naszej ziemi.

Łaska i wierność spotkają się ze sobą, ucałują się sprawiedliwość i pokój. Wierność z ziemi wyrośnie, a sprawiedliwość spojrzy z nieba.

Pan sam obdarza szczęściem, a nasza ziemia wyda swój owoc. Przed Nim będzie kroczyć sprawiedliwość, a śladami Jego kroków zbawienie.

DRUGIE CZYTANIE

Rz 9,1-5

Prawdę mówię w Chrystusie, nie kłamię, potwierdza mi to moje sumienie w Duchu Świętym, że w sercu swoim odczuwam wielki smutek i nieprzerwany ból. Wolałbym bowiem sam być pod kłatwą [odłączony] od Chrystusa dla [zbawienia] braci moich, którzy według ciała są moimi rodakami. Są to Izraelici, do których

należą przybrane synostwo i chwała, przymierza i nadanie Prawa, pełnienie służby Bożej i obietnice. Do nich należą praojcowie, z nich również jest Chrystus według ciała, który jest ponad wszystkim, Bóg błogosławiony na wieki. Amen.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Ps 130,5

Pokładam nadzieję w Panu, ufam jego słowu.

EWANGELIA

Mt 14,22-33

Gdy tłum został nasycony, zaraz Jezus przynaglił uczniów, żeby wsiedli do łodzi i wyprzedzili Go na drugi brzeg, zanim odprawi tłumy.

Gdy to uczynił, wyszedł sam jeden na górę, aby się modlić. Wieczór zapadł, a On sam tam przebywał. Łódź zaś była już sporo stadiów oddalona od brzegu, miotana falami, bo wiatr

był przeciwny. Lecz o czwartej straży nocnej przyszedł do nich, krocząc po jeziorze.

Uczniowie, zobaczywszy Go kroczącego po jeziorze, zlékli się myśląc, że to zjawa, i ze strachu krzyknęli.

Jezus zaraz przemówił do nich: Odwagi! Ja jestem, nie bójcie się! Na to odezwał się Piotr: Panie, jeśli to Ty jesteś, każ mi przyjść do Ciebie po wodzie!

A On rzekł: Przyjdź! Piotr wyszedł z łodzi, i krocząc po wodzie, przyszedł do Jezusa. Lecz na widok silnego wiatru uląkł się i gdy zaczął tonąć, krzyknął: Panie, ratuj mnie! Jezus natychmiast wyciągnął rękę i chwycił go, mówiąc: Czemu zwątpiłeś, małej wiary?

Gdy wsiedli do łodzi, wiatr się uciszył. Ci zaś, którzy byli w łodzi, upadli przed Nim, mówiąc: Prawdziwie jesteś Synem Bożym.

Oto słowo Pańskie.

KOMENTARZ

Obraz uczniów przepływających się w łodzi na drugą stronę jeziora podczas przeciwnego wiatru jest doskonałą ilustracją ludzkiego życia. Tak jak uczniowie w kruczej łodzi, miotani falami wzburzonego jeziora, tak my w naszym świecie, nieustannie poddawani jesteśmy wpływom ścierających się ideologii i opinii, walki między różnymi ugrupowaniami pragnącymi przekonać nas o słuszności głoszonych przez siebie poglądów, wreszcie nieustannemu konfliktowi pomiędzy dobrem i złem, które wszelkimi sposobami pragnie zaznaczyć swoją obecność.

I tak jak uczniowie lękamy się o przyszłość, widząc otaczające nas zewsząd zagrożenia. Wobec tylu sytuacji życiowych doświadczamy bezradności i bezsilności.

Jezus przychodzący po wodzie do zatrzwożonych uczniów nie tylko pokazuje im swoją władzę nad siłami natury, ale również władzę nad wszelkim ziemi, nad tym wszystkim, co niesie zagrożenie.

Jezus udzielając pomocy uczniom, ukazuje nieustanną troskę Boga o człowieka.

Zjednoczeni z Jezusem jesteśmy w stanie przeciwstawić się złu, zapanować nad lękiem, obawami i bezradnością, tak jak Piotr idący do swojego Mistrza po falach jeziora. Trzeba tylko wierzyć w nieskończoną miłość Boga i ufać Jego niczym nieograniczonemu miłosierdziu.

Ks.dr Waldemar R. Macko

Święci naszych czasów

PODSTAWY TEOLOGII MAŁŻEŃSTWA W PRZEMÓWIENIACH JANA PAWŁA II

Z chwilą opanowania woli „pożądanie” dysponuje w pełni podmiotowością osoby

Chrystus mówi w *Kazaniu na Górze*: „Słyszeliście, że powiedziano: Nie cudzołóż. A Ja powiadam wam: Każdy, kto pożądliwie patrzy na kobietę, już się z nią cudzołóstwa dopuścił w swoim sercu” (Mt 5,27-28). Od pewnego już czasu staramy się wniknąć w znaczenie tej wypowiedzi, poddając analizie poszczególne jej człony, aby lepiej zrozumieć całość.

Kiedy Chrystus mówi o człowieku, który „patrzy pożądliwie”, wskazuje nie tylko na sam wymiar intencjonalności „patrzenia”, a więc poznania (poznanie pożądawcze), na wymiar „psychologiczny”. Wskazuje na inny wymiar: na intencjonalność samego bytowania człowieka „dla” człowieka. Wskazuje na to, kim „jest” albo raczej, kim „staje się” owa kobieta dla mężczyzny, który „patrzy” na nią „pożądliwie”. Intencjonalność poznania określa i determinuje w tym wypadku samą intencjonalność bytowania. W granicach sytuacji zakreślonej słowami Chrystusa układ ów przebiega jednostronnie: od mężczyzny, który jest podmiotem, ku kobiecie, która stała się przedmiotem (co nie znaczy, że układ ten jest przez to samo tylko

jednostronny). Nie odwracamy na razie tej sytuacji ani nie rozszerzamy jej na obie strony, na oba podmioty. Pozostałmy przy sytuacji takiej, jaką zarysował Chrystus, podkreślając, że chodzi o akt „czysto wewnętrzny”, taki, który ukrywa się „w sercu” i zatrzymuje na progu spojrzenia.

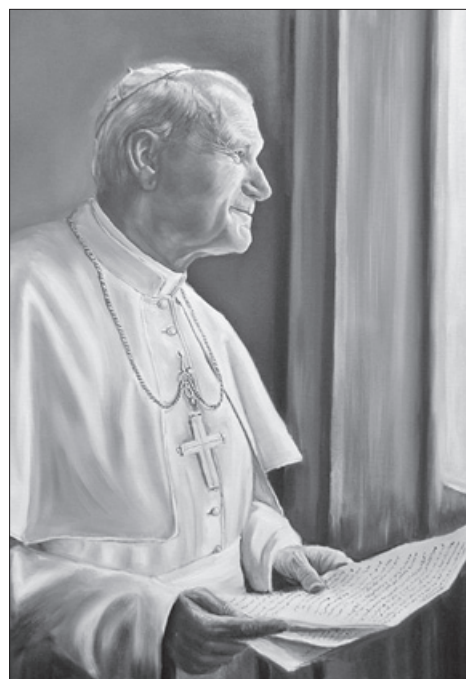
Wystarczy stwierdzić w tak zakreślonej sytuacji, iż kobieta, która z racji swej osobowej podmiotowości odwiecznie i poniekąd w każdym wypadku bytuje „dla mężczyzny”, oczekując, aby on z tej samej racji bytował „dla niej”, zostaje (w danym wypadku) niejako pozbawiona właściwej sobie wymowy tego wezwania, które zarazem jest fascynacją „odwieczną kobiecością” – a staje się dla niego przedmiotem: zaczyna bytować intencjonalnie jako przedmiot możliwego zaspokojenia potrzeby seksualnej, związanej z jego męskością. I chociaż akt jest całkowicie wewnętrzny, ukryty „w sercu” i wyrażony tylko „patrzeniem”, dokonuje się w nim już zmiana (podmiotowo jednostronna) samej intencjonalności bytowania. Gdyby tak nie było, gdyby nie wchodziła w grę zmiana tak głęboko idąca, nie miałyby poniekąd sensu dalsze słowa tego samego zdania: „już ją scudzołóżył w sercu swoim” (Mt 5,28).

Owa zmiana intencjonalności bytowania, poprzez którą konkretna kobieta zaczyna bytować dla konkretnego mężczyzny, nie jako podmiot wezwania i fascynacji osobowej i „komunijnej”, ale tylko i wyłącznie jako przedmiot możliwego zaspokojenia potrzeby seksualnej, dokonuje się „w sercu”, o ile dokona się w woli. Sama intencjonalność poznawcza nie stanowi jeszcze o opanowaniu „serca”. Dopiero wówczas, kiedy przedstawiona uprzednio redukcja intencjonalna wciąga w swój zacieśniony horyzont wolę, kiedy wywołuje w niej decyzję odniesienia do drugiego człowieka (w naszym wypadku: do kobiety) wedle tej skali wartości, która właściwa

jest dla „pożądania”, wówczas dopiero można powiedzieć, iż „pożądanie” to opanowało również „serce”. Z chwilą opanowania woli można dopiero powiedzieć, iż „pożądanie” dysponuje w pełni podmiotowością osoby, że staje niejako u źródła chcenia, wyboru i rozstrzygnięcia, poprzez które – na zasadzie samostanowienia, czyli autodeterminacji – określa się sam sposób bytowania względem drugiej osoby. Intencjonalność tego bytowania nabiera wówczas pełnej podmiotowości i realności.

Wówczas też – to znaczy od tego momentu podmiotowego i z kolei na podmiotowym przedłużeniu – można zweryfikować to wszystko, co czytaliśmy na przykład u Syr 23,17-22 na temat człowieka opanowanego namiętnością zmysłową, a czego opisy, nieraz bardziej jeszcze wymowne, znajdujemy w całej literaturze świata. Wówczas też możemy mówić o owym – mniej lub bardziej całkowitym czy częściowym – „zniewoleniu”, które gdzie indziej zostało nazwane „przymusem ciała”, a które niesie wraz z sobą zagubienie owej „wolności daru”, która to wolność łączy się z głębokim poczuciem oblubieńczego sensu ciała, jak już była o tym mowa w dawniejszych analizach.

Kiedy mówimy o „pożądaniu” jako o przeobrażeniu samej intencjonalności bytowania konkretnego, na przykład mężczyzny, dla którego (wedle Mt 5,27-28) określona kobieta staje się tylko przedmiotem możliwego zaspokojenia „potrzeby seksualnej” związanej z jego męskością, wówczas nie chodzi nam żadną miarą o zakwestionowanie owej potrzeby jako obiektywnego wymiaru natury ludzkiej z właściwą jej celowością prokreacyjną. Słowa Chrystusa z *Kazania na Górze* (w swoim całym, bliższym i dalszym kontekście) są jak najdalej od manicheizmu, tak jak daleka jest od niego cała autentyczna tradycja chrześcijańska. Nie chodzi więc w tym wypadku o żadne z tego rodzaju zakwestionowań. Chodzi natomiast o osobowy sposób bytowania człowieka, mężczyzny i kobiety, owego bytowania we wzajemnym „dla”, które – również na gruncie tego, co od strony obiektywnego wymiaru natury ludzkiej można określić jako „potrzebę seksualną” – może i powinno służyć kształtowaniu „komunijnej” jedności wzajemnych odniesień mężczyzny i kobiety. Taka bowiem jest podstawowa i adekwatna wymowa owego

odwiecznego wezwania i wzajemnej fascynacji męskością i kobiecością, która zawiera się w samym fakcie osobowej konstytucji człowieka również co do jego płci.

Owej jedności osobowej i „komunijnej”, do której mężczyzna i kobieta wzajemnie są wezwani „od początku”, nie odpowiada, co więcej – sprzeciwia się, gdy jedna z osób bytuje jako podmiot zaspokojenia potrzeby seksualnej, a druga staje się wyłącznie przedmiotem tego zaspokojenia. Nie odpowiada owej „komunijnej” jedności osób również, co więcej – sprzeciwia się jej, gdy oboje, mężczyzna i kobieta, bytują wzajemnie dla siebie jako przedmiot zaspokojenia potrzeby seksualnej, a każda od swej strony jest tylko podmiotem tego zaspokojenia „poprzez drugą”. Taka „redukcja” całej tak bogatej treści wzajemnego wezwania oraz odwiecznej fascynacji człowieka jego męskością i kobiecością nie odpowiada właśnie „naturze” tego wezwania i tej fascynacji. Odbiera ona bowiem sens osobowy i „komunijny” owej jedności mężczyzny i kobiety, poprzez którą – wedle Rdz 2,24 – „*łączą się oni z sobą tak ściśle, że stają się jednym ciałem*”. „Pożądanie” odsuwa i oddala cały intencjonalny kształt wzajemnego bytowania mężczyzny i kobiety od właściwych dla odwiecznego wezwania horyzontów osobowych i „komunijnych”, a redukuje ten kształt, niejako go spycha w kierunku wymiarów przedmiotowo utylitarnych, w ramach których człowiek tylko „posługuje się” człowiekiem, poniekąd „używa” go tylko do zaspokojenia swoich „potrzeb”.

Wydaje się, iż całą tę treść, brzemienne doświadczeniem wewnętrznym człowieka różnych epok i środowisk, można odczytać w jednym zwięzłym zwrocie Chrystusowego *Kazania na Górze*. Nie można zaś równocześnie pod żadnym warunkiem przeoczyć znaczenia, jakie ów zwrot przypisuje ludzkiemu „wnętrzu”, jak integralnie rośnie w nim wymiar „serca”: wymiar człowieka wewnętrznego. W tym miejscu kryje się też sam rdzeń owego przeobrażenia etosu, ku któremu słowa Chrystusa z Mt 5,27-28 prowadzą z ogromną mocą, a równocześnie ze zdumiewającą prostotą.

Cdn.

Ojciec Święty Jan Paweł II,
24 września 1980 r.

Źródło: „*Nauczanie społeczne 1980*”, tom III,
Warszawa 1984 r.

KĄCIK DLA DZIECI

ZADANIE:

Rozwiąż test dotyczący historii naszej parafii. W razie problemów odpowiedzi znajdziesz na stronie internetowej www.parafiawilanow.pl w zakładce historia parafii.

- Pierwszy drewniany kościół w Wilanowie powstał:
 a) w XIV wieku,
 b) w XIII wieku,
 c) w XVI wieku.
- W roku 1772:
 a) założono cmentarz grzebalny (z dala od kościoła),
 b) kościół drewniany ustąpił miejsca murowanej świątyni pod wezwaniem św. Anny,
 c) kościół i otoczenie zostały zdewastowane.
- Murowaną świątynię św. Anny wzniesiono według projektu:
 a) Jana Kotelnickiego,
 b) księcia Augusta Adama Czartoryskiego,
 c) Christiana Piotra Aignera.
- Obraz znajdujący się w głównej nawie przedstawia:
 a) Wniebowzięcie NMP,
 b) Narodzenie Pańskie,
 c) Zwiastowanie NMP.
- Przebudowanie i powiększenie kościoła miało miejsce w latach:
 a) 1857 – 1870,
 b) 1887 – 1900,
 c) 1857 – 1860.
- Kościół i otoczenie zostały zdewastowane podczas I wojny światowej.
 a) TAK,
 b) NIE,
 c) jest to niemożliwe do określenia.
- Świątynia została zbezczeszczona:
 a) podczas I wojny światowej,
 b) podczas II wojny światowej,
 c) w XVIII wieku.
- Gruntowne prace konserwatorskie w kościele i budynkach na probostwie rozpoczęto:
 a) w latach osiemdziesiątych XX wieku,
 b) w latach siedemdziesiątych XX wieku,
 c) w latach dziewięćdziesiątych XX wieku.
- Dnia 16 października 1998 Ks. Kardynał Józef Glemp:
 a) powołał Kapitułę Opatrzności Bożej przy Kolegiacie Wilanowskiej,
 b) poświęcił krzyż na Polach Świątynnych,
 c) podniósł kościół św. Anny w Wilanowie do godności Kolegiaty Archidiecezji Warszawskiej jednocześnie powołując Kapitułę Opatrzności Bożej przy Kolegiacie Wilanowskiej.
- Uroczystość patronalna naszej parafii przypada na dzień:
 a) 8 września,
 b) 1 stycznia,
 c) 26 lipca.

Opracował Maciej Lichota

XIX Niedziela Zwykła – 7 sierpnia 2011 r.

1. Dziś przypada I niedziela sierpnia.
Nabożeństwo adoracyjne o godz. 17.00, a następnie procesja eucharystyczna wokół świątyni. Prosimy ministrantów, bielanki, asystę kościelną i wszystkie wspólnoty parafialne o udział w procesji. Odmówimy również różaniec w intencji pielgrzymów. Po różańcu modlić się będziemy w intencji zmarłych polecanych w wypomnikach rocznych.
2. Taca z dzisiejszej niedzieli przeznaczona jest na remonty kościoła. Serdecznie dziękujemy wszystkim parafianom, którzy składają na ten cel większe ofiary, i tym, którzy regularnie wpłacają pieniądze na konto parafialne.
3. W tym tygodniu przypadają następujące święta liturgiczne:
  - w poniedziałek, 8 sierpnia, wspomnienie św. Dominika, kapłana;
  - we wtorek, 9 sierpnia, święto św. Teresy Benedykty od Krzyża, dziewicy i męczennicy;
  - w środę, 10 sierpnia, święto św. Wawrzyńca, diakona i męczennika;
  - w czwartek, 11 sierpnia, wspomnienie św. Klary, dziewicy.Wszystkim, którzy obchodzą w tym tygodniu imieniny, składamy serdeczne życzenia błogosławieństwa Bożego i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.
4. Jak każdego roku pomagamy najuboższym rodzinom z naszej parafii w przygotowaniu ich dzieci do nowego roku szkolnego. Dlatego też w następną niedzielę, 14 sierpnia, przed kościołem przeprowadzimy zbiórkę ofiar na podręczniki, zeszyty i przybory do pisania.
5. Taca z przyszłej niedzieli będzie przeznaczona na potrzeby Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.
6. W najbliższym czasie sakramentalny związek małżeński zawrą:
Artur Zbigniew Zatyka, kawaler z parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Warszawie, oraz Marta Karolina Murawska, panna z parafii tutejszej – zapowiedź II.
Jan Leon Epsztejn, kawaler z parafii tutejszej, oraz Agnieszka Kalbarczyk, panna z parafii pw. św. Maksymiliana Marii Kolbego w Warszawie – zapowiedź I.
Każdy, kto by wiedział o przeszkodach zachodzących między narzeczonymi, zobowiązany jest powiadomić o tym kancelarię parafialną. Narzeczonych polecamy modlitwie parafian.

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

od 19.06.2011 do 21.08.2011

***Aby okres wakacji
był mądrze i owocnie
wykorzystany, nie tylko
jako czas odpoczynku,
ale także jako czas modlitwy
i wdzięczności Panu Bogu
za otaczający świat.***

„Szczęść Boże”

WSPOMÓŻ RENOWACJĘ KOŚCIOŁA św. ANNY w Wilanowie

**Fundacja Ecclesia
Villanovensis**
www.fundacja-wilanow.pl

„Klimaty” dostępne są teraz także
na stronie internetowej naszej parafii:

www.parafiawilanow.pl

Zarówno наша parafia,
jak i Fundacja Ecclesia
Villanovensis są także
obecne na Facebook'u.

www.facebook.com/parafia.wilanow

Rzymskokatolicka Parafia p.w. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-496 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01

*(tel. czynny od poniedziałku do piątku
w godzinach pracy kancelarii)*

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

Kredyt Bank SA Filia nr2 w Warszawie
- V O/Warszawa,

ul. Kosiarzy 37, 02-953 Warszawa

Nr rachunku:

62 1500 1272 1212 7002 4425 0000

Internet: www.parafiawilanow.pl

e-mail: parafiawilanow@warszawa.opoka.org.pl

Wydawca

